A N U L   S P O R

Foot-ball

Cadoul lui 1933: 30.000 spectatori la un match de foot-ball

In evoluţia lui, footballul românesc a avut, în ultima vreme mai ales, ani plini, ani graşi, în cari progresul a fost evident, palpabil Duminecă după Duminecă. Progres sub toate unghiurile. Fie de domeniul technic, fie administrativ.

Cu anul pe care-l trecem astăzi prin fata obiectivului, footballul nostru, evoluând firesc, în virtutea inerţiei, sub raportul technic sau organic, prezintă o nouă latu-re a ascensiunei sale: extraordinara lui popularizare în masse; infiltrarea lui în păturile cele mai diverse ale populaţiei. Sintetizat în acel uluitor «treizeci de mii spectatori la un match de football», cadoul cel mai preţios, — mai de preţ decât însăşi trofeul balcanic — al lui 1933.

Căci dacă sportul aşa cum îl văd ideologii lui n are nevoie de masse, sportul aşa cum este interpretat astăzi şi aşa cum este practicat, nu poate trăi fără ele. De aceia, în cei «treizeci de mii» din matchul România—Jugoslavia, privim cel mai important eveniment al anului footballistic 1933.

*

Cu totul îmbucurător se prezintă anul acesta bilanţul nostru internaţional; promiţătoare sunt legiuirile şi inovaţiile administrative cari au luat fiinţă în 1933; captivant de interesantă desfăşurarea diviziei naţionale; rodnică prima desfăşurare a «cupei României», dar mai presus de toate, entuziasmantă acea săptămână a Balcaniadei care, venind după o săptămână a mamei, alta a copilului şi alta a cărţii, aglomerează asupra sportului toată atenţiunea — liberă pentru moment — a opiniei publice.

CUPA BALCANICA

Footballul nostru internaţional a mai avut ani de glorie. A fost acea vară sclipitoare în succese, când am învins Peru. Sau când am câştigat prima cupă balcanică.

Glorii cari nu apropie însă pe aceia de răsunet a lui 1933.

Debutăm la 3 Iunie contra Bulgariei. O revanşă pe care o aşteptăm înfriguraţi. De care suntem siguri, dar pe care o dorim cât mai violentă. Şi cei «unsprezece» ne satisfac peste aşteptări. Unu... doi... trei... cinci... şapte goaluri. Fiecare sfârtecase faima lui Dermonski aducând salve de urale clocotitoare.

Era numai dorinţa vie a unei revanşe cât mai contondente care animă astfel pe cei unsprezece tricolori? Sau «forma»?

Probabil un foc de paie. Căci — iată — Joi 7 Iunie jumulim cu greu grecilor un 1—0 absolut indispensabil.

Şi cu toate acestea...

Duminecă 10 Iunie, la finală, la marea dispută — CARE ATRAGE 30.000 SPECTATORI—contra veşnicului nostru adversar, Jugoslavia, «tricolorii» sunt fantastici. In câte va minute au şi marcat de trei ori. Şi până să se epuizeze prima parte a jocului, scorul a ajuns la cinci.

Ei, dar acum nu mai încape îndoială. Echipa noastră este în formă, în formă mare.

Şi trofeul balcanic, care un an de zile se plictisise în vitrina federaţiei bulgare, se reîntoarce acasă. Cu aureola unui mândru 13—0!

Pe urmă? Un match contra echipei amatoare a Ungariei, căreia datoram deasemeni o poliţă de mult protestată. După un joc modest şi un 5—1 mai convingător iată ne de gajaţi şi de această apăsătoare datorie.

Târziu în toamnă, echipa noastră joacă ultimul match. Cel mai important: Pentru CAMPIONATUL MONDIAL, la BERNA, contra ELVEŢIEI.

Avem vreo şansă? Aşi! Nici una. Cu 1—4, să fim prea mulţumiţi.

Aşa a fost? 70 de minute am condus cu 2—0. Şi nimeni nu ne-ar mai fi putut periclita victoria. Afară de arbitru. Care a arătat ce poate şi matchul s'a terminat 2—2. Un rezultat excelent pentru noi şi o propagandă răsunătoare.

In aceeaşi zi, debutează la Bucureşti o echipă de «mânji». Care cedează cu 2—4 Bulgarilor, îmbogăţindu-le calendarul cu încă o zi de sărbătoare...

In concluzie deci:

România—Bulgaria 7—0 (1—0)

România—Grecia 1 — 0 (1—0)

România—Jugoslavia 5·0 5—0)

România — Ungaria (amat.) 5—1 (3—1)

România—Elveţia 2 — 2 (1—0)

România B.—Bulgaria 2-4 (3—1)

Sau:

6 matchuri jucate; 4 câştigate; 1 nul; 1 pierdut.

E mult. E mai mult decât am fi putut cere lui «1933».

DIVIZIA NAŢIONALA

Inceputǎ în toamna lui 1932, divizia Naţională şi-a jucat târziu în vara lui 1933, ultima ei scenă. Emoţionantă dela prima până la ultima ei eşire la rampă, divizia naţională ne-a dăruit o finală mare, o finală cinstită, cum n'am înregistrat în anii trecuţi. Este pentru prima oară poate când cei doi finalişti coincid cu cei doi cu adevărat calificaţi să dispute campionatul naţional.

Un pasionat şi incidentat match dublu între Ripensia şi Universitatea, aduce Ripensiei — pentru prima oară — trofeul, iar Universităţii meritul de a fi fost finalist demn şi un învins glorios.

In toamnă s'a început a doua ediţie a diviziei naţionale. Un campionat care demonstrează greşala celora ce au făcut o haină prea lungă diviziei, din moment ce-au îmbrăcat în ea 16 echipe, şi mai bune şi mai slabe.

Greşală care cată a fi remediată cu ajustarea acestei haine nepotrivite.

CUPA ROMANIEI

In toamnă a început competiţiunea cupei României. Care n'a atras decât o participare redusă — grupările noastre sunt conservatoare. Sunt refractare inovaţiilor... Când s'a lansat divizia, s'a căpătat cu forţa aproape, adeziunea celor alese.

Iar anul acesta s'au îndesat cu toţii. Ca la fasole — dar care, cu timpul, va deveni, o mare atracţie a footballului nostru.

CONCLUZII?

Un an fericit. Un an în care progresul s'a făcut pipăit din toate punctele de vedere. Un an cum am dori să fie şi cel care vine...

INTERIM

Natație

Un început de propăşire

Complectul sport de apă a vegetat mulţi ani în şir, într'o mediocritate evidentă. Mijloacele reduse de cari dispuneau înotătorii noştri nu le permitea să pornească hotărâţi la lucru pentru realizarea unui progres simţitor.

Nataţia croindu-şi cu greu drum printre sportivii români, cadrele nu au putut fi împrospătate astfel că mulţi ani dearândul acest sport s'a mulţumit cu aceleaşi şi aceleaşi vedete cari, ajungând la limita posibilităţilor nu mai puteau rectifica nici măcar cele mai slabe performanţe.

Incepând din 1932 şi continuând în 1933, nataţia a exercitat mai multă atracţie asupra sportivilor români şi rezultatele nu au întârziat să se arate. Infiinţarea concursurilor interşcolare, ale începătorilor şi copiilor, toate operă a d-lui dr. Aurel Siligeanu, preşedintele regiunei Muntenia, a avut un efect salutar.

Nataţia prinde a câştiga teren, recordurile sunt modificate tot mai des şi încrederea în puteri proprii începe să caracterizeze pe nouii veniţi la sport.

Cu ajutorul Federaţiei de specialitate concursurile sunt reglementate iar rezultatele nu mai pot fi suspectate.

Datorită acestor îmbunătăţiri introduse de forul conducător, concursurile au fost, în 1933 mult mai bine populate ca în trecut, iar disputele pentru întâetate au ocazionat, de multe ori, atrăgătoare sfârşituri de curse.

Activitatea, în general, nu a fost mai intensă ca în anii precedenţi dar, mult mai bogată în evenimente demne de luat în seamă.

Programul a fost lipsit de aportul anualei întâlniri interorase Cluj—Bucureşti dar, în schimb, campionatele naţionale ale anului au prilejuit emulaţii interesante în cari şi-au măsurat forţele reprezentanţii a numeroase regiuni. Anul acesta, competiţiunile oficiale nu s'au mai redus la simple dueluri între bucureşteni şi clujeni, fapt care a condus la realizarea unor performanţe superioare celor reuşite până anul trecut.

Recordurile naţionale şi regionale au suferit numeroase atacuri şi de cele mai multe ori ele au cedat în faţa impetuozităţii atacanţilor. Numai în cursul competiţiunilor pe ţară, zece recorduri naţionale au fost trecute la posteritate pentruca ulterior şi parte din acestea să aibă soarta precedentelor. Este în această situaţie, dovada certă a progresului nataţiei româneşti căreia credem că anul 1934 îi va hărăzi o soartă şi mai bună.

In ce priveşte nataţia mondială, anul 1933 corespunde consacrărei înotătorilor niponi cari au făcut în ultimele luni, veritabile salturi de valoare, instalându-se cu autoritate în fruntea tuturor celorlalţi înotători ai Universului.

ROSS

Ciclo-cross

Din ce în ce mai multă activitate

Din an în an spectaculosul sport combinat, câştigă tot mai mult teren. Fără să fi ajuns la maturitate, ciclo-crossul se popularizează cu fiecare nouă alergare de specialitate atrăgând asupra sa, atenţia unei asistenţe din ce în ce mai numeroasă.

Situaţia satisfăcătoare a ciclo-crossului de la noi se datoreşte exclusiv, intensificărei activităţei. In ultimii ani, şi în special în cel care ne părăseşte s'au organizat con cursuri tot mai numeroase. Iniţiativa a fost totdeauna a Velo clubului român „Generala" care şi-a făcut o datorie de credinţă din a contribui la desvoltarea acestei complete ramuri sportive.

Intr'adevăr, formaţia de sub conducerea d-lui George Iliescu a organizat, în decursul lunilor prielnice, cele mai multe probe de acest gen. Nu vom face o statistică a întrecerilor disputate ci ne mulţumim să constatăm faptele astfel cum s'au prezentat. Celelalte grupări cicliste nu s'au prea întrecut în asemenea organizări. In schimb, Federaţia Română de Ciclism a dat un real concurs acestui gen de întreceri punând în picioare 2-3 alergări, printre cari şi proba oficială pentru campionatul României.

Disputată în luna Martie, competiţiunea naţională a strâns la start un lot cu adevărat select şi cursa s'a desfăşurat în train puternic, victoria revenind lui Dumitru Henich, fără îndoială cel mai bun ciclo-cross-ist din câţi a produs ţara noastră.

După campionat, practicanţii acestui sport au trecut la odihnă, spre a-şi relua activitatea către sfârşitul toamnei. In ultimele luni ale anului s'au disputat trei alergări, toate organizate de Velo clubul român „Generala".

Sezonul hivernal a corespuns reintrărei lui Radu Ioniţă, un alt alergător de clasă ridicată. Deşi nu mai concurase de mult timp în competiţiuni de ciclo-cross, reprezentantul clubului c. f. r. a câştigat cu autoritate ambele probe disputate şi instalându-şi numele în primele rânduri, alături de Dumitru Henich.

Motociclism

Spre falimentul sportului mecanic?

Se impun măsuri

Un sport în decadenţă? Nu! Ci un sport care are multă, oarte multă nevoe de oameni noi la conducere.

Este cert că în anul 1933, motociclismul a călcat cu stângul, ratând o activitate ce se anunţa deadreptul prodigioasă. Velodromul Moto Clubului Român, imensul teren din şoseaua Ştefan cel Mare, altădată neîncăpător, nu a mai prezentat anul acesta, în nici o ocazie, aspectul impunător de acum 2—3 ani. Spectaculosul sport mecanic, popularizat şi ridicat, la un moment dat, la rangul de vedetă, a cunoscut în ultimul timp zile grele, cernite în ultimă instanţă de săvârşirea din viaţă a lui Ilie Rase pe velodromul din Braşov. Ilie Rase este prima victimă a motociclismului românesc şi de aceia, amintirea îi va rămâne în veci neştearsă.

Sfârşită în chip tragic, activitatea Moto clubului Român a început sub auspicii dintre cele mai făgăduitoare. Aparenţele sub cari s'a inaugurat sezonul au fost însă înşelătoare şi, chiar dela primele reuniuni cu caracter mai important, colţii fiascoului au început să se arate.

Lăsându-se conduşi de un om nu totdeauna bine inspirat, oficialii Moto Clubului nu au ştiut să se impună la momentul oportun şi consecinţa a fost cum nu se poate mai neplăcută.

Greşelile în materie de organizare şi regisorat s'au îngrămădit unele peste altele provocând o situaţie anormală.

Sezonul internaţional a început în condiţiuni detestabile şi, cu toate că remediile nu erau inexistente, s'a perseverat pe calea croită şi astfel s'a contribuit la năruirea în parte, a unui schelet ce părea a fi clădit pe cele mai solide baze. Degringolada a continuat şi către mijlocul sezonului, iar la sfârşitul lui, «Balcaniada mecanică» a pus vârf unei situaţii ce nu mai poate dăinui.

FALK ŞI GOLLMANN

Au fost primiţi doi oaspeţi cari au provocat o oarecare perturbare în massa admiratorilor sportului motociclist. Importarea lor a coincis unui veritabil fiasco, întrucât reprezentanţii oraşului Graz, oraş ale cărui culori au fost altădată mult mai bine apărate, au sfârşit regulat în coada plutoanelor nereuşind să ameninţe nici măcar pe cei mai puţin pretenţioşi alergători români.

Aduşi în ţară de promotorul austriac Kabes, căruia Moto Clubul îi încredinţase misiunea de manager pentru străinătate, Falk şi Gollmann, precedaţi de o reclamă dubioasă dar sonoră, nu au întârziat să desmintă cele anunţate cu litere de o şchioapă, de puţin scrupulosul manager din Graz. Cu toate acestea Moto Clubul a continuat să-i acorde încredere şi urmarea a corespuns aducerii în ţară a lui Tella. Africanul deasemenea a fost cu totul sub aşteptări.

WALTER BUTLER

Singurul om de valoare care a evoluat la noi în timpul sezonului trecut a fost Walter Butler a cărui clasă excepţională nu a putut fi contestată de niciunul din admiratorii sportului mecanic. Germanul a fost un adversar demn pentru fruntaşii curselor noastre cu cari a împărţit onorurile a două reuniuni. In tot restul activităţii «pistarde» nimic nu a intervenit spre a menţine la nivelul dorit, sportul motociclist.

BALCANIADA MECANICA

Organizată cu surle şi trompete şi regisată în condiţiuni deadreptul revoltătoare, a constituit cel mai categoric bluff. Oaspeţii, cu cel puţin trei clase inferiori — excepţie făcea numai Dimitrie Sokoloff şi el sub nivelul alergătorilor români — s'au complăcut în coada plutoanelor, lăsând lui Cantacuzino şi Ionescu-Cristea, meritul de a disputa titlul de învingător al competiţiunei.

Şi, dacă aceasta ar fi fost totul, încă lucrurile nu ar fi dus la înregistrarea unui fiasco, dacă organizarea nu lăsa şi ea de dorit. A fost o veritabilă debandadă în cursul celei de a doua întruniri a «Mascaradei», astfel că, până la urmă s'a ales praful dintr'o competiţiune în care, în alte condiţiuni, românii ar fi cunoscut un triumf egal cu cel din balcaniada de football.

NERESPECTAREA PROGRAMULUI

Un alt fapt care a contribuit la scăderea nivelului l-a constituit desigur nerespectarea programului. Preocupaţi de ideia de a organiza cât mai multe reuniuni pe pistă, singurele în măsură să dea la iveală beneficii materiale, conducătorii M. C. R.-ului au neglijat restul programului de activitate prejudiciind astfel interesele «routierilor» cari, orice s'ar spune, au arătat reale posibilităţi ori de câte ori li s'a ivit prilejul.

CURSELE DE DRUM

Moto Clubul Român a neglijat programul destinat alergărilor pe drum, nerespectându-l decât în parte. Astfel, mai marii forului conducător au lăsat să treacă timpul, fără a încerca să dea posibilitate alergătorilor români să atace nişte recorduri învechite şi demne să se piardă sub colbul anilor.

Nu s'au organizat curse de viteză pe kilometrul cu start lansat şi pe kilometrul cu plecare din loc. In aceste specialităţi, recordurile naţionale sunt foarte slabe şi datează de 6—7 ani. Din ziua stabilirii lor nu s'au mai organizat asemenea probe şi aceasta cu toate că în ultimii 2-3 ani s'au găsit în ţară numeroase motociclete cu imense posibilităţi.

Mentalitatea şi pornirile nesăţioase ale conducătorilor motociclismului indigen au făcut ca încă un an să fie adăugat vechimii destul de mari a recordurilor naţionale de specialitate.

Dintre cele două curse disputate pe şosea, numai una, cea sfârşită cu victoriile lui Marin Mareş (solo) şi Tase Mateescu (ataş), a cunoscut succesul dorit. Rallye-ul naţional la Cluj s'a soldat în schimb, cu rezultate nesatisfăcătoare, datorite în bună parte unor defecte de organizare.

IN PROVINCIE

Filialele din provincie ale Moto Clubului au avut mână mai fericită. Astfel, mulţumită d-lui maior Petala, la Timişoara au avut loc numeroase întreceri naţionale şi internaţionale, cu prilejul cărora s'au remarcat bucureşteii Ştefan Şerbănescu şi Ovidiu Ionescu.

La Braşov deasemenea s'au realizat lucruri bune în fruntea cărora trebue situată înfiinţarea velodromului depe terenurile societăţii I. A. R., pe urma căruia s'au ilustrat regretatul Ilie Rase şi Ion Tănase, una din speranţele motociclismului românesc.

CANTACUZINO CAMPION NAŢIONAL ŞI BALCANIC

Intreaga activitate a sezonului bucureştean şi provincial a scos în evidenţă însuşirile alese ale polisportivului Constantin Cantacuzino care a cucerit nu numai titlul de campion naţional ci şi pe cel de campion al Balcanilor. Succesele repurtate de Cantacuzino au fost o bună răsplată pentru sacrificiile făcute de acest desăvârşit sportiv, pe altarul motociclismului românesc.

Nicolae Ionescu-Cristea, campionul de anul trecut a fost un redutabil adversar pentru Cantacuzino căruia nu i-a cedat, în nici o împrejurare, decât după dispute înverşunate.

CAMPIONATUL EUROPEAN ŞI MONDIAL DE «DIRT TRACK»

Ne vom ocupa în bilanţul de faţă şi de campionatul european şi mondial de «dirt track», întrucât ambele titluri au fost cucerite de o veche cunoştinţă a noastră, francezul Fernand Meynier care a concurat de trei ori pe pista noastră, fiind învins în două rânduri şi recoltând o singură victorie.

Faptul că Fernand Meynier a isbutit să cucerească cele două invidiate titluri constitue o notă foarte elogioasă pentru alergătorii Constantin Cantacuzino şi Nicolae Ionescu-Cristea, cari l-au întrecut de două ori.

GHIERSI

Tennis

Ofensiva tinerilor

Sportul alb a avut în acest an o activitate foarte bogată. Probele naţionale şi concursurile cu carter internaţional au fost din abundenţă permiţând jucătorilor noştri să-şi desvolte cnuoştinţele.

La diversele probe şi concursuri între jucătorii indigeni, disputate la Sinaia, Predeal, Eforie şi în Capitală s'au obţinut rezultate interesante din punct de vedere moral.

Din punct de vedere material absolut toate au fost deficitare. Aceiaşi soartă au avut şi întâlnirile internaţionale organizate în Capitală.

Sforţările federaţiei de specialitate de a populariza cât mai mult acest sport, s'au bucurat de prea puţin succes.

Turneul Tilden-Barnes, desfăşurat pe terenurile Tennis-Clubului, este o dovadă eclatantă, a fost o bună propagandă pentru sportul alb.

In cea mai importantă competiţiune indigenă, campionatele naţionale, s'au obţinut o serie de rezultate neaşteptate. Gică Poulieff, imbatabil la noi în ţară a fost învins în finală de Sandi Botez care şi-a adjudecat şi titlul naţional.

Deasemenea Cantacuzino, unul dir aşii acestui sport, a fost învins de tânărul Segall. Transilvăneanul Gitta, un jucător foarte tânăr a reuşit performanţe surprinzătoare.

Condiţiunile în care s'au desfăşurat matchurile şi scuzele fiecărui învins nu interesează. Esenţialul rămâne rezultatul. Jucătorii consacraţi, au fost nevoiţi să cedeze în faţa elanului şi a vigoarei celor tineri, între cari se găsesc elemente cu resurse mari şi posibilităţi nebănuite de progres.

Asupra celor mai indicaţi reprezentanţi ai Turciei, culorile româneşti au triumfat în două rânduri. Am terminat victorioşi la Istambul şi i-am învins şi mai categoric cu prilejul revanşei disputate la Bucureşti.

In cupa Davis am suferit un regretabil eşec. Cantacuzino şi Poulieff reprezentanţii noştri au cedat mult prea uşor adversarilor.

Campionatele profesioniste bine regizate, s'au bucurat de un succes meritat. Au luat parte şi jucătorii din alte regiuni, cari au contribuit astfel la reuşita acestui concurs. Titlul a revenit, pe drept, antrenorului Ilie, un pasionat practicant al acestui sport.

Aviaţie

Activitatea neproductivă

Sportul acesta nu s'a mai manifestat în cursul lui 1933, cu tăria din anul precedent când două recorduri mondiale şi un record pe distanţa Roma-Bucureşti au fost trecute în patrimoniul ţărei noastre. datorită exrecţionalelor performanţe reuşite de temerarii: căp. Mihail Pantazi, ing. Ionel Cociaşu şi sublocotenent Max Manolescu.

Anul ce se sfârşeşte nu a fost prea bogat în evenimente aviatice. Afară de expediţia, numai pe jumătate reuşită, cu destinaţia Capetown şi raidul hidroavioanelor militare pe Dunăre, nimic important nu a venit să garnisească istoricul aviaţiei româneşti.

Raidul la Capetown întreprins de trei avionete Messerschmidt de 100 H. P. şi pilotate de: căp. M. Pantaz şi sublocotenenţii Petre Ivanovici şi Max Manolescu însoţiţi de comandorul Cernescu, căp. Davidescu şi mecanicul Ploeşteanu, nu a putut fi dus la sfârşit din cauza unor groaznice intemperii şi la Kartum, sburătorii români au fost siliţi să execute manevra întoarcerii spre locul de unde au decolat.

Raidul hidroavioanelor militare pe Dunăre a fost mai norocos, el desfăşurându-se în perfecte condiţiuni şi conform programului.

Anul 1933 a fost însă de bun augur pentru piloţii civili. Cele două şcoli «Mircea Cantacuzino» şi «A. R. P. A.», au dat la iveală un efectiv de valoroşi sburători civili cari vor putea întări minunat flota aeriană militară, atunci când nevoile o vor cere.

In străinătate, raidul transoceanic în formaţie comandat de generalul Balbo şi faimosul duel de acrobaţii Fiesseler-Detroyat, au însemnat cele mai mari evenimente aviatice.

Automobilism

Nimic, nimic şi iar nimic

Hotărât lucru, automobilismul este sortit pieirei, la noi în ţară. Nu se mai organizează nimic pe acest tărâm şi Automobil Clubul Regal Român se complace într'o situaţie de dolce farniente.

Se pare că forul automobilist şi-a uitat menirea şi, în loc să se intereseze de bunul mers al sportului cu motor, patronează jocurile la masa verde şi supune pe membrii săi la tot felul de taxe şi cotizaţii. Până şi turismul automobilist a început să sufere de pe urma nepăsărei manifestate de cei din fruntea formaţiei de specialitate. O călătorie cu automobilul în străinătate implică astăzi o mulţime de formalităţi şi taxe cu nemiluita. Acest lucru se întâmplă, spre dezolarea automobiliştilor români tocmai în timpurile când, majoritatea celorlalte state au desfiinţat graniţele pentru acest mijloc de locomoţiune.

Vrea să zică, Automobil Clubul nu numai că nu se ocupă de partea pur sportivă a manifestării pe care o conduce, organizând curse şi concursuri dar, pe deasupra nu lasă porţi larg deschise nici altor posibilităţi de popularizare a automobilismului.

Pe când în ţară la noi, sportul cu motor se sbate în ghiarele agoniei, peste hotare situaţia este cu totul alta. Franţa, Anglia, Germania, Belgia, Spania, Polonia etc., fac eforturi supra omeneşti pentru realizarea unor cât mai simţite progrese, iar anul acesta Ungaria şi Austria şi-au făcut debutul în concertul importantelor întreceri de viteză.

Intre industriile diferitelor ţări înaintate pe acest tărâm s'au iscat dueluri aprige peste cari a tronat anul acesta ca anul trecut matchul Franţa—Italia, sfârşit cu triumful reprezentanţilor ducelui.

Şi în timp ce în ţară nu poate fi vorba nici măcar de organizarea unei excursiuni în automobil, străinătatea se gândeşte, tot mai mult, la înteţirea unei activităţi şi aşa destul de laborioasă.

BOILLOT

Ping-Pong

In plină ascensiune

Pentru ping-pong anul 1933 înseamnă un pas înainte pe tărâmul realizărilor.

S'a constituit în sfârşit Federaţia Română de specialitate, a cărei necesitate s'a simţit tot mai mult.

Lipsa unui program bogat de activitate, care să cuprindă numeroase organizări de concursuri, a împiedicat consacrarea tinerilor jucători.

Campionatele României şi cele ale Bucureştilor sunt singurele probe patronate de tânăra federaţie.

Ping-pongul este un sport în plină desvoltare la noi în ţară. Până acum sunt legitimaţi peste 8.000 de jucători, un număr considerabil care creşte neîncetat, deşi sezonul acestui sport se reduce la numai câteva luni.

Natural, majoritatea o formează şcolarii.

Lipsa de fonduri a împiedecat să fim reprezentaţi la campionatele mondiale, cari au avut loc la Paris, unde suntem siguri că am fi obţinut un succes egal cu acel dela Berlin din 1930, când România s'a clasat a patra, din 10 ţări participante.